

Εβδομάς 2^η

ΤΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 79.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ Π.Κ.Ε.

Πιστεύοντας ότι ο κύκλος των γνωριμιών εκάστου ατόμου, δεν είναι τόσο ευρύς, ώστε να περιλαμβάνει πάντοτε το πρόσωπον της προτιμήσεώς του, ιδρύσαμε την:

"ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ", με την πεποίθησιν ότι θα εξυπηρετήσωμεν αποτελεσματικῶς όχι μόνον τὰς προσωπικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν ἐν τῷ συνόλῳ της.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ Π.Κ.Ε.
(Επιόμιον Γραφείον Συνεικείων)

Ἐκλεκταὶ δηλώσεις ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Πλήρες δίκτυον σοβαρῶν ἀν' ἀποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας
τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς σπουδαιότερας παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πληροφορίαι σαφεῖς — ἐξυπηρετήσεις σοβαρὰ — ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΗΘΙΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ
Ἀποτανθῆτε ἢ Γράψατε: "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ"
Ὁδὸς Μαυρομιχάλη 4α ΑΘΗΝΑΣ

Ὁραιο γραφεῖον: 10-1 π. 4-8 μ.

Προσωπικὸν γραφεῖον: Σοβαρὰ κυρία καὶ Δίδες

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοτὰρ 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΑΡΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἑβδομαδιαῖο Δρχ. 100
Ἑξαμην. Σελ. 15 ἢ Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΑΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Στὴν
Ἑλινίδα

Ὁ ἐργαζόμενος τοῦ ξενοδοχείου πῆρε τὴν κάρτα μου γὰρ νὰ μ' ἀναγγεῖλῃ στὴν κ. Μαρίτ Σουαζύ.

— Τὴν ἔφερα γὰρ τὴν κυρία αὐτή.
Τίποτε τὸ σπουδαῖο: "Ὅτι ἔγραψε ἓνα βιβλίο ποὺ ἔκανε καὶ κάνει κρότο στὴν Ἑδρώπη, ὅτι ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὡς ἀνταποκριτὴς γαλλικῶν ἐφημερίδων γὰρ νὰ γράφῃ μὴ σερὰ ἀρθρῶν σχετικῶν μετὰ τὴν μεταπολεμικὴν Ἑλλάδα, καὶ πῶς πρόκειται ἐπίσης νὰ γράφῃ ἓνα βιβλίο γὰρ τὴν ζωὴν τῶν καλογερῶν στὰ μοναστήρια. Τίποτε ἄλλο, καὶ ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, τίποτε τὸ σπουδαῖο.

— Ἦ μὴ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὑπεροχότητα;
— Ὅτι οὐδὲν γράφω παρακάτω — ἀλλὰ καλὴν ἄς ἀρχίσω τὴν ἱστορία μου ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ ἄς ἀφίσω τὴν ἰδίαν νὰ μὴ λησῇ.
— Λίγα λατὰ ἀργότερα, ἡ κυρία Σουαζύ με ἀπέθετο στὸ μικρὸ σολονάκι τοῦ ξενοδοχείου της καὶ πῶς προφτάω νὰ τῆς ἀρνηθῶ ἢ νὰ τὴν εὐχαριστήσω μὴ παραγγεῖλναι καρέ... Ἀντιπάλωσέ με λίγα λόγια, λόγια κοινὰ, λόγια ποὺ προηγουμένως πάντα σὲ κάθε ὁμοίᾳ περιστάσει, καὶ ἀμέσως μπαίνουμε στὸ θέμα.

— Γεννήθηκα, μὴ λέει, στὸ Παρίσι, μὰ κατέφυγα ἀπὸ τὴν Πυρηνία, ἄλλως τε αὐτὰ δὲν εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Σοβανίη καὶ φοίτησα στὸ πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπερτζ. . . Ὑστερα παντρεύθηκα. . . Ταξείδευα πολὺ, πάρα πολὺ τὰ ταξείδια ἦσαν καὶ εἶναι μὴ ἀπ' τῆς μοναδικῆς μου ἀπολαύσεως, καὶ ὅσοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ γράφω.

— Τὸ πρῶτον μὴ βιβλίο ἦταν μὴ σὺλλογι ἀπὸ ποιήματα, ποιήματα ρομαντικὰ ἐννοεῖται. . . Δὲν ξέρω γὰρ διὰ ποῦ ἀρχίζω νὰ γράφω, ἀρχίζω ἀπὸ ποιήματα εἶναι κατὰ πολὺ παλαιόν καὶ ἀνεξήγητο ἴσως. . . Μετὰ ἀπ' αὐτὰ, ἀπεφάσισα νὰ δουλέψω σὲ μὴ ἐφημερίδα, καὶ προσελήφθηκα στὸν Ἑλινίδα.

— Τὸ πρῶτον μὴ ρεπορτάζ ἦταν νὰ περιγράψω τὴν τελετὴν ποὺ γίνετο στοὺς γάμους τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βελγίου μετὰ τὴν πρηνήσασα Ἀσπρίντ. Ἐπὶ τὰς Βρυξέλλας καὶ — σὰς ἴδω τὸν λόγον μου — ποτὲ μὴ δὲν ἐκούρα-σθαι τόσο πολὺ, ὅσο στὸ γράφημον τοῦ πρῶτον αὐτοῦ ρεπορτάζ.

— Ἀρκεῖ νὰ σὺς πῶ πῶς διάβασα ὅλες τῆς σχετικῆς ἐντύσεως καὶ περιγραφῆς ἄλλων περιγραπτικῶν γάμων, ἓνα σωρὸ βιβλία, ἓνα πλῆθος ἀρθρῶν, γὰρ νὰ μπορέσω νὰ γράφω τὴν δικήν μου. Καὶ ὅσοι ἀπ' τοὺς ὑπερανθρώπων αὐτοῦς κόπους, δὲν γύρισα στὸ Παρίσι καὶ ἔδοκα τὰ χειρόγραφα μου στὸν ἀρχισυντάκτην — χειρόγραφα τὰ ὅποια φανταζομῃνα ὅτι θὰ ἐσημειῶναν ἐξαιρετικὴ ἐπαγγελία — ὁ ἀρχισυντάκτης δ' κ. Ντιβουά, μὴ τὰ πέταξε καὶ γειάτος θυμὸ γνόισε καὶ μούπε: — Κυρία Σουαζύ, σὰς ἐστείλαμε στὴς Βρυξέλλας γὰρ νὰ μὰς γράφετε κατὰ καινούριον,

κατὰ προσωπικόν, δικό σας, τὶς δικές σας ἐντυπώσεις, καὶ ὅχι μὴ ξερὰ ἐξιστόρησι τῆς τελετῆς. . . Αὐτὰ θὰ μπορούσαμε νὰ τάχαμε καὶ μετὰ τὸ πρακτορεῖο Χαβάς, πολὺ γρηγορότερα καὶ πολὺ πὺ φτηνότερα. . .

Δὲν ξέρω γὰρ ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ ἀρχισυντάκτη μου, μὴ προσένησε τόση ἐντύπωση, ὥστε μετὰ λίγες μέρες ἐπαίρνα τὴν ἀπόφασιν νὰ φέρω κατὰ καινούριον στὴν δημοσιογραφία. Καὶ νὰ ἀλλάξω τὸ reportage nu — ἐκεῖνο ποὺ ἴσως τότε γινόταν σ' ἓνα reportage vécu.

Σκέφτηκα πῶς τὸ ρεπορτάζ θάταν πιστότερον ἀν' γραφόντανε πάνω σὲ πράγματα ποὺ εἴχουν κανένας, παρὰ ποὺ εἶδον. Ἡ ἐντύπωση θάταν τότε πιστότερη, πὺ ἀληθινή.

Καὶ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἀκολούθησε κατόπι. . . Γὰρ νὰ γράφω μὴ καμπάνια, πῆγαινα πρὶν καὶ ζούσα, ζούσα με τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἤθελα νὰ περιγράψω, γινόμενα καὶ γὼ ὁμοία μ' αὐτοὺς. . .

Κ' ἔτσι ἀλλάξα ἴσως σήμερον ἓνα σωρὸ ἐπαγγέλματα. . . Γίνεκα καμαριέρα στὸ ξενοδοχεῖο Κλάριτζ, νοσοκόμα σ' ἓνα ἰνστιτούτο Καλλονῆς, ζητιάνη, — γὰρ τὸν σκοπὸ αὐτὸν διῶλεξα μὴ γονίτσα στὴν ἑξέφυρα τῶν Στεναγμῶν. — χαρτοῦ, πωλήτρια στὰ καταστήματα Λαφαγιέτ, μανεκέν, σωφὲρ ταξί, πωλήτρια προγραμμάτων κινηματογράφου καὶ ταξιδεῖα θεάτρων, πῆγα καὶ ψάρεψα σαρδέλες με τοὺς ψαράδες καὶ τρύγησα σταφύλια καὶ τὸ τελευταῖον μὴ ρεπορτάζ. . .

Ἐδῶ μὰς διακόπτει ὁ ὑπηρέτης με τοὺς καφέδες. Δὲν τελειώνει τὴν φράσιν της, μὴ ζητᾷ συγγνώμην καὶ μὴ προσφέρει τὸ φλυτζανάκι μου.

— Πίνω πολλοὺς, πάρα πολλοὺς καφέδες δυστυχῶς, μὴ λέει, καὶ ξέρετε οἱ δικοὶ σας οἱ καφέδες εἶναι βαρεῖς, δὲν μοιάζουν τοὺς δικούς μας.

— Ἀσφαλῶς ὄχι, τῆς ἀπαντᾷ, ἀλλὰ μὴ φαίνεται πῶς εἶναι καὶ καλλίτεροι.

— Ἴσως νάχετε δίκην. . .

Ἡ κ. Μαρίτ Σουαζύ, καμαριέρα στὸ Κλάριτζ Ὁσέλ.

Στὴν
Πολινίτσα

Τὸ γκαρσόν μὰς ἀρῆγει καὶ πάλι μόνους. — Δουτὸν, τὸ τελευταῖον σας ρεπορτάζ; Ψιθυρίζω γὰρ νὰ τῆς θυμίσω τὸ σημεῖον ποὺ μείναμε.

— Τὸ τελευταῖον μὴ ρεπορτάζ ἦταν τὸ βιβλίο μου: "Ἐνα μῆνα μετὰ τῆς ἐταιρίας". Θέλησα νὰ πλησιάσω τὰ πλάσματα αὐτὰ, χωρὶς καμμίαν προκατάληψιν. Θέλησα, ἀπηλλαγμένη ἀπ' τὸν ρομαντισμὸν τῆς συμπαρίας τοῦ Τολστόϊ, καὶ ἀπ' τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Πιερ Λουὶς καὶ τοῦ Πιερ Καρλό, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ εὐαγγελισμὸς ἔχει τὴν αἰσθητικὴν τοῦ ἀποψι, νὰ πλησιάσω τῆς γυναῖκος αὐτῆς, νὰ δῶ πῶς ζοῦν, πῶς σκέφτονται, πῶς αἰσθάνονται. Ἐκεῖνο ποὺ προσπάθησα νὰ ἐπιτύχω ἦταν ν' ἀντικρίσω τὸν ἡμίκοσμον αὐτὸν μετὰ νέα μάτια. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶδα, ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω σήμερον εἶναι, ὅτι οὐτὲ ἡ ρομαντικὴ συμπαρία τοῦ Τολστόϊ στέκει γὰρ τῆς γυναῖκος αὐτῆς, οὐτε ὑπάρχει αἰσθητικὴ ὁμορφία στὴν ζωὴ τους. Κάθε ἄλλο παρὰ ὥραία εἶναι ἡ ζωὴ τους αὐτὴ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο παρὰ τὴν συμπαρία ζητοῦν ἡ γυναῖκος αὐτῆς.

Μὲ καθηγορήσαν ὅτι γράφω πολὺ γυναικά, ὦμα. . . Ἀλλὰ σ' αὐτὸ δὲν φταίω ἐγὼ. Ὁ αἰώνας μὰς εἶναι ὥμος, γυνὸς ὅπως ὁ πρωτόγονος ἀνθρώπος. Κ' αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία ποὺ ἔχουμε τὸ θάνατον νὰ θίγουμε σήμερον προβλήματα καὶ πῶνιματα, ποὺ πρὶν εἴκοσι χρόνια θὰ χρεώζονταν νὰ κοῦσαμε τὸ στόμα μὰς πίσω ἀπὸ μὴ βεντάλια γὰρ νὰ τὰ ψιθυρίσουμε. . .

Σήμερον τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὑποκρισία εἶναι πὰ πράγματα πολὺ ἐντερονότερα.

Καινούρια διακοπὴ. Κάποια κυρία περιμένει γὰρ τὴν κ. Σουαζύ.

Δὲν θέλω νὰ τὴν κρατήσω περισσότερο. Μία μικρὴ ἀκόμα εὐχαιρῆσι, τὴν τελευταία τῆς λέων, ἐγὼ σηκώνομαι. Τὴν θὰ γράψω γὰρ τὴν Ἑλλάδα.

— Συναρκαζόμενα ἀκόμη δὲν ξέρω τίποτε. Μ' ἐνδιαφέρουν τὰ μοναστήρια. Ἐπεσκέψθην καὶ ἤδη μερικὰ αὐτοῖς θὰ αὐγῶ γὰρ τὴν Θεσσαλονίκην. Τώρα ἀκόμη βλέπω, βλέπω. . . τίποτε παραπάνω. . .

Τὴν εὐχαριστῶ, τῆς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία καὶ παρακαλῶ τὴν θέσιν μου στὴν κυρία ποὺ τὴν περιμένει.

Φεύγοντας ἔφερα μὰς μου τὴν θυμὸν μὰς εὐχαριστῶ καὶ δημοφῆς ὄρας. . .

Ν. Νικβας

ΕΝΑ ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

«Η Χίνκλιφ, σύζυγος του περιήμου "Αγίου αεροπόρου", ο οποίος κατά το παρελθόν έτος έχασε, ενώ απειράγιο να διέλθει από την Ευρώπην υπερώου του "Ατλαντικού" εις την "Αμερικήν", γράφει τα εξής παράδοξα και μυστηριώδη, σχετικώς με μίαν συνομιλίαν, την οποίαν διαχωρίζεται ότι έχασε με τον άπολεσθέντα σύζυγόν της:

«Είς τας 13 Μαρτίου του τρέχοντος έτους κλείει η πρώτη επέτειος της εξαφάνισως του συζύγου μου. Κατά τους δώδεκα αυτούς μήνας έδοξα πολλά παράδοξα συναισθήματα και είδα πολλά άκατανόητα πράγματα.

«Ολίγας εβδομάδας μετά την αναχωρήσιν του, έλαβα ένα γράμμα από μίαν κυρίαν Ε., η οποία μου έγραφε τα εξής:

«Θά συγχωρήσετε εις μίαν τελείως ξένην προς σας και άγνωστον σας να σας γράψω.

«Υποθέτω ότι είσθε η σύζυγος του αεροπόρου Χίνκλιφ, ο οποίος έχασε την ζωήν του εις την θάλασσαν, έπνιγη εις τα νερά, προσπαθών να διαβή τον "Ατλαντικόν". Έπεκονώνισα μαζί τον καί μου είπεν ότι εβυθίσθη εις τον "Ωκεανόν" και ότι η μεγάλη του αγωνία είναι να κατορθώση να έλθη εις επαικοινωνίαν μαζί σας.

Τρείς φορές μου το είπε αυτό, και τόσοσιν επακτικά, ώστε σας γράφω την έπιστολήν αυτήν διά να σας καταστήσω γνωστήν την μεγάλην επαθυμίαν του συζύγου σας».

«Εδείξα το γράμμα εις μερικάς φίλας μου και τας ηρώτησα αν εγνώριζον να μου ειπουν πού το έστειλε και αν έπιστευον και εις τας ανακοινώσεις που μου έκαμνεν η άγνωστος μου εκείνη γυναίκα.

Αί φίλαι μου με ειρωνεύθησαν και μου είπαν ότι δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά.

Κατόπιν έβρυγα και έπηγα ολίγας ήμέρας εις την έσχολήν. Έκει εις την μοναξίαν και την ησυχίαν εσκεφθήκα πολύ και θαυμάζω το ζήτημα.

«Εκείνην την εποχήν είχα γίνει άπιστος δι' όλα, δεν έπίστευα εις την μετά θάνατον ζωήν και εγνώριζα ότι και ο μακαρίτης ο άνδρας μου είχε την ιδίαν γνώμην επί του ζητήματος τούτου.

«Ενθυμώμουν ότι πρό έτών είχα διαβάσει ένα άρθρον περί πνευματισμού εις μίαν Κυριακάτικην εφημερίδα και τον ηρώτησα σχετικώς:

— Πιστεύεις τίποτε απ' όλα αυτά τα πράγματα;

Κ' εκείνος μου είπεν:

— «Όχι τίποτε άπόλυτως. Τα περί πνευματισμού είναι όλα άνοησιες!

«Αφού είχα λάβει την έπιστολήν της άγνωστου μου κυρίας Ε., έπήρα και μίαν άλλην έπιστολήν από τον Σέρ "Αρθου Κόναν Ντόυ", ο οποίος μου έγραφε:

«Μπορώ να σας συλλυπηθώ θαυμάσια διά την μεγάλην σας λύτην Μήπως έπήρατε καμμίαν έπιστολήν από την κυρία Ε., η οποία έλαβε κάτι που φαίνεται ως αληθινή παραγγελία από μέρους του συζύγου σας, ο οποίος σας μηνά την άγάπην του και την διαβεβαίωσιν ότι όλα τα κατ' αυτόν παγαίνουν καλά.

«Εγώ νομίζω ότι μπορείτε να βασίσετε εις ότι σας έγραψεν η κυρία Ε. Ένα λοιπόν μέντοι, το όποιον συνεγράφη μαζί της, είπεν ότι δεν είσθε "Αγγλίσ" και ότι έχετε δύο παιδιά. Ενδιαφερόμαι να μάθω αν αυτά αληθεύουν».

«Αφού εδιάβασα το γράμμα του Σέρ "Αρθου Κόναν Ντόυ", απέφασκα να μη χάσω καμμίαν και έπεσκέφθηκα την κυρίαν Ε.

Δεν είμαι εξ επαγγέλματος μέντοι. Μου έδειξε τις παραγγελίες που έδωσεν ο σύζυγός μου.

Το πρόδιον μήνυμα έλεγε:

«Επνίγη εις τον "Ατλαντικόν". Και όταν ηρωτήθη πώς συνέβη το τραγικόν δυστύχημα, ο σύζυγός μου είχεν απαντήσει: "Έπεσα καταχορεύφως από μεγάλο ύψος προς τας νήσους

Αιγύωνον. Πρέπει να όμλήσω εις την γυναίκα μου».

«Όταν η Χ. Ε. τον ηρώτησε πού μπορούσε να με βοηθί, ο σύζυγός μου της έδωσε την διεύθυνσίν μου, την οποίαν εκείνη φυσικά άγνοούσε. Έδωσε την διεύθυνσιν ενός συμβολαιογραφικού γραφείου εις το όποιον ο σύζυγός μου ηξέυρε ότι η Χ. Ε. θα μ'εβρίσκει.

«Η Χ. Ε. έλαβε και άλλα μηνύματα από τον άνδρα μου. «Παρακάτω, της είπε, ζητήσατε την γυναίκα μου. Σας ίκετεύω προς τούτο. Πρέπει να όμλήσω μαζί της».

Μετά δύο ήμέρας η Χ. Ε. είχε λάβει και το εξής μήνυμα: «Σας εύχαστώ για ό,τι έχετε κάμει. Η γυναίκα μου πιστεύει ακόμη ότι ζώ».

Αυτό ήτο δόδον, διότι την εποχήν εκείνην έπίστευα περισσότερον από ποτέ, ότι ο σύζυγός μου περιεσώθη.

«Η Χ. Ε. έπληνε εις ένα μέντοιμν την Χ. Γ. εις την "Ένωσην των Πνευματιστών του Λονδίνου" και την ερώτησε εάν εγνώριζε τίποτε

Μία φωτογραφία του ζεύγους Χίνκλιφ πρό της εξαφάνισως του αεροπόρου.

διά τον άνδρα μου. Η Χ. Γ. απάντησε: «Ναι! Γνωρίζω επίσης ότι σας περιτριγυρίζει το πνεύμα του και θέλει μέσον σας να επαικοινωνήσιν με την γυναίκα του, Απεκονώνισα τώρα από την κατεβυθισίν του, προς νότον. Μου φαίνεται ότι η γυναίκα του δεν είναι "Αγγλίσ". Ο λοχαγός Χίνκλιφ είναι πολύ συγχυσμένος».

Μίαν άλλην ήμέραν η Χ. Ε. μου είπε πολλά τα όποια της συνέδιδαν κατά τα τελευταία δέκα έτη. Εγώ όμως εξακολουθούσα να της λέγω ότι δεν πιστεύω εις τον πνευματισμόν, «Ότι όλα αυτά είναι αδύνατα και άκατανόητα πράγματα. Δεν έπίστευα εις την επαικοινωνίαν με τους νεκρούς! Προσέθεσα δε ότι δεν θα έπειθόμουν παρά μόνον όταν ο σύζυγός μου έλεγε κάτι που μόνον αυτός και εγώ ηξέυραμεν.

Κατόπιν έπηγα εις την «Πνευματιστικήν "Ένωσιν» του Λονδίνου. Η Χ. Ε. με συνόδωσεν εκεί. Και διά να όμλήσω έπρεπε να παρίσταμαι και άλλοι, δεν ήθελα να είμαι μόνη! Ένα μέντοιμν, την στιγμήν που αυτό έπαικον εις τα πνεύματα, Η Χ. Γ. της «Ενώσεως των Πνευματιστών του Λονδίνου» δεν άνδρα μου και μου ανέφερε πλήθος πραγμάτων, τα όποια δεν ήτο δυνατόν άλλως πως να γνωρίζη.

Κατόπιν λαμβάνουσα τον τόνον της φωνής του συζύγου μου, μου είπε:

«Έλαφ έγκατέλειπα τας "Ιρλανδικάς άκτάς εις τας 2 μ. μ. έπείταξα προς τα δυτικά και ο σύζυγός μου, πηγείς εις τα βάθη του Ωκεανού. και διήνυσα 80 έως 90 μιλίων την ώραν. και διήνυσα 80 έως 90 μιλίων

καρδός δεν ήτο κατ' αρχάς, πολύ άσπρος. Αλλάξα κατεύθυνσιν δραδύτερον και τότε έπήγαινα με ταχύτητα 100 μιλίων την ώραν. Διήνυσα ακόμη 200 μίλια περὶ τον συνήνησα κυκκοκαρίαν. Εξέβηκα τότε γου εις τας θύελλας. Έπασσε ένα πτερό του αεροπλάνου μου και το έωραγίσθη. Έχάλασε και ο άξον της μηχανής. Όσον προχωρούσα κατευθύνοντες τα βόρεια, της "Αμερικανικής" ήπειρου, περισσότερον εμπλεκόμενον μέσα εις τις θύελλας. Έννοησα τότε ότι ήτο αδύνατον να σω εις την "Αμερικήν" και έτσι, τα μέρη ήλαξα κατευθύνων, νοτίως τον ηρώτωνον. Ένψ κατευθύνοντες προς νότον, τας 3 μετά το μεσονύκτιον, η μηχανή μου θραυσθή και έγώ έπεσα με το αεροπλάνον εις τον Ωκεανόν, πλησίον των άπολεσθέντων "Αξόνων ηρώτων».

«Ηλθα εις η παλαιοία θα με πείσει προς την ξηράν, άλλ' αι έλπίδες μου έσθλησαν, διότι απεναντίας τα ρεύματα έπώθησαν μακρότερα προς το πέλαγος. Έβγικα από το αεροπλάνον μου. Η θεοσίς μου ήτο να φθάσω εις τας νήσους. Αλλά έστάθη τούτο αδύνατον. Έσπασα πορσιονικά προς νότον και εβυθίσθη εις τον Ωκεανόν. Έλπιζω ότι εις το μέλλον θα κανένα κομμάτι της μηχανής μου εις τον πον όπου έπεσα».

«Η περιγραφή αυτή συμφωνεί με τα άλλα έχασαν διάφορα μέντοιμν. Και ο σύζυγός μου διαρκώς και παύσας δήλωνε την επαθυμίαν του να επακοινωνή μαζί μου.

Είς ένα άλλο μέντοιμν ο άνδρας μου έτρεσε πολλές λεπτομερείας διά την πείαν του και καθώρισεν ότι λέγον Λήγονον, τους, έννοούσε τας "Αξόνας. Και τούτο ήτο πολύ συγχυσμένος.

Πάντως δεν έφαινετο νεκρός εις όλας τας ανακοινώσεις του, άλλα ζωντανός. Και προσέθεσε:

— Ξεύρεις πού εβρίσκονται τα κομμάτια τα όποια εξητρώσθη και δεν εβρίσκοντο σκοντα εις ένα κομμάτι μέσα εις το έρωμα γραφείου μου.

Έπηγα στή και τα εύρηκα εκεί, τότε, πράγματι τα είχα ματαίως εύρει, χωρίς ποτέ να κατορθώσω να τα εύρω.

«Επίσης ο σύζυγός μου είπε εις το μέντοιμν: «Ρωτήστε την γυναίκα μου εάν έπνιγη και το δόντω».

«Αμέσως εγώ έννόησα τι ήθελε ο άνδρας μου να είπη. Πρό του πέλαου ο άνδρας ήτο φοιτητής της "Ιατρικής και εισηγάσας ως όδοντοιατρός. Μίαν ήμέραν έκαμε ένα σό δόντω και όταν το έτελειωσε το έβλεπε πέτραι εις ένα δακτυλίδι διά να το πείσει τα πράγματα της οδοντολογίας ιδιαιτέρως του συζύγου μου.

«Αλλά το καταλαβητικώτερον είναι εις το μέντοιμν του Χάρουω ο σύζυγός μου πεκαλίσθη δολοφόνος και τον είδα με τα χείρα μου! Εκρατούσε ένα είδος πρηνού, ος εβόητιζε το πρόσωπό μου. Με ηρώτησιν βεβαία ότι είδα τον σύζυγον μου. Εγώ απάντησα:

— Αυτός είναι ο σύζυγός μου. Τον καί δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν περί τού μούότητός του.

Κατόπιν ο σύζυγός μου έδειχθη και έλα πόσσωτα.

Τώρα γενικώς πιστεύεται και μετά την ποκαλίφρην των μέντοιμν, πιστεύω και εγώ, ο σύζυγός μου, πηγείς εις τα βάθη του Ωκεανού — ύπάρχει σήμερον κάπου εκεί.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ * * * * * ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΑΣ

τάλη από χαράματα, τραγούδια, και χαρές, ατή — λες και προσάσθονταν το τέλος της — διαζόταν να τραγουδίσουν τον έρωτα και να χορεύουν τα νεύα της, σαν τον κύκνον που στο ξεφύρημά του τραγουδάει τον πιο άνηπερβλητό του ήδονικό σκοπό.

Μιά νύχτα, θάταν περισσμένοι μεσάνυχτα, όταν πεταχτήκαμε κατατρομαγμένοι μέσα στον ύπνο μας από θρονητά χτυπήματα σ' όλες τις πόρτες του σταθμού.

— Πού είνα; έβγαλα μιά φωνή άγρια και τρεμολισμένη κα' άπολα ολόγληγορος το ποτόλι που τόξα πάντα γεμάτο κοντά μου.

— Λοχαγός Κορρέ! . . . άκουσα την άσπρη φωνή του Γάλλου Διοικητού των φυλακών.

— Καί τί θέλατε τέτοια ώρα; . . . Ξαναρώτησα, περισσότερα τώρα φοβισμένος, γιατί

Τέντωσε τα χείρα οά νάθελε να κρατήση τα βόλια. Μά ήταν άργά...

έννοισα πως θα συνέβαινε κάτι έξαιρετικό. . . — Να πώς παραδόσης την Γερμανίδα κατασκοπο που έχεις εδώ! . . .

Σάν άπόνα όνειρο ξύπνησα κα' έννοισα σε μιά στιγμή όλη την πραγματικότητα. Αλλά αν μούδιναν και μιά μαχαίρα ακόμα, δεν θα πονούσα έτσι. . .

Χωρίς να μπορώ να λογικεύθω ή να σκεφθώ τις συνέπειες άρχισα να φρονάζω: «Ποτέ, ποτέ! . . . » και γύρισα σαν άρσιμένο θηρίο με στον σταθμό, πετώντας πίσω απ' τις πόρτες, για ασφάλεια, τραπεζία και καρτέλες.

Αλλά τα χτυπήματα, ξανάρχισαν άφιδότατα, δυνατώτερα. . . Ατή έλες κολλησιαστή, κανασμένη στην άσρη του κρεβατιού, μέσα σε μιά άνεστη νευρική κρίσι και από την τρομάρα της, δάγκανε τα δοντόνια.

— Θα με σκοτώσουνε, σόσε με, κοίμει με! . . . μούλεγε μ' άνασθρες φωνές. Και μονάχα η σκέψη πως θα μούδιναν από το όραίο λάφυρο, που μύσους την άσχημη ζωή μου, μούφρεν τον παρολογοισμό. Ξέχασα τη θεία μου, ξέχασα το βαθμό μου, ξέχασα το καθήκον μου. Έπασα μιά ασφαλίσμένη θεία, πίσω από τον μεσαίο τοίχο, κα' άτάραχος ά-

χισα να ρίχνω σ' όλες τις πόρτες του σταθμού. Καινούργιος θύρεος και όντατες οα-στήμιες, υποδεχτήκαμε απ' έξω τους παρολογοισμούς. Οι Γάλλοι οφείσαν κα' μ' άρχισαν στις ματαρίες. Όλος ο σταθμός συγκλονίστηκε συθέμελος. Κ' ενώ σαστισμένος ξαναγέμισα, η Γερμανίδα σαν ξεφρενασμένη, πήχισε κάτω απ' το κρεβάτι και κωμίστηκε στο λαμό μου.

— Μη, μη, με παρακαλούσε κλαίοντας, και για σενα και για μενα χειρότερο. Αψήσε να με παρουν... και μ' εσφιγγε, οά νάθελε, οά νάθελε τα ούα κορμί να γινουν ένα, στερεό κα' άδιαπαραστο από τον θάνατο.

Αυτή την στιγμή, έπαψαν να ρίχνουν κα' οι γάλλοι, κα' οι δυο φανταροι ζύγωσαν κοντά στις πόρτες και φωνάζαν:

— «Γιά το Θεό, τί ρίχνεις άδικα; Είναι ο Γάλλος λοχαγός, ο φίλος σου. . . ». Η πόρτες άνοιξαν και μπήκανε μέσα οι Γάλλοι. . .

Την πήρανε άμέσως και την ώδηγησαν στις κεντρικές φυλακές της Αικατερίνης. Δύο μερες ύστερότερα πέρας απ' το στρατοδικείο. Η διαοικασία της, ήτανε συντομή. Δεν απαντούσε, ούτε πρόσχε. Ντυμένη φανταχτερά, με τ' ολοχρυσό κεφάλια της, καθότανε σά μιά καρσερίνα λαβωμένη. Τα μάτια της, θυθιμένα, θαμπά, μσοκλειναν, οά δυο λουλουδια μαρμεμένα. Στο τέλος μόνο, ανασιρωθήκε σαν να ξύπνησε, σαν κατι νάθελε να ήη, μα δεν μπόρεσε. Σωριαστηκε στην καρφέλα μέσα σε κλαμματα και σε λυγμούς. . .

Την άλλη μερα το πρωί, την πήρε το έκτελετικό ατοσπασμα και την έβγαλε έξω, στον χυσοπράσινο απ' τις καλαμποκιές κάμπο της Αικατερίνης. Ακολουθούσα τρελλος την φρεχτή συνοδεία, χωρίς να μπορώ να σκεφθώ τί-ποτε, συρμένος από μιά άγνωστη κα' άνοητη νελησι.

Ο ήλιος μπλεγμένος με τα σύννεφα σαν με άγρια βάττα, έστειλε ένα φως αδύνατο, κλωμό, σά σκοτωμένο. Μέρ στην ταχτική προινή κατχυσία, σαν μέσα σ' ένα θανατερό σκατάδι, γη και ούρανος μετεδιδόντουσαν. Όλα τα πράγματα βαρυνόμενα, μενγγά, χοντόντουσαν μέσα σε μιά νεκρά και σιωπή, έλεγε, και αγωνιούσαν οά να πιά μια μεγάλη Πρασούνη. Δεν χτυπάσαν καμμίανες. Μά εγώ άκουγα χιλιάδες ν' αντιλαλούν νεκρικά μέσα στ' αυτιά μου. . .

Σταματήσαν τέλος, σ' ένα χωράφι κα' ο αεσιματικός, άρχισε να δίνει γήληγορα τα παρρηγέματα της προετοιμασίας.

Δεν δέχτηκε να της δέσουν τα μανία, στάθηκε άποφασισμένη, όρθια μέσ' στις καλαμποκιές, με το σώμα ανάγυρτο, τα μάμια αναχυμένα, το στήθος προτεταμένο, οά να τως προκαλούσε. Όταν με δέκρινε, κοίμησε άδωκα το χέρι, σαν σ' ένα παντατεινό χαρετισμό! . . .

Χύμηξα μεροστά. . . — Αίλυε άκούστηκε άξαφνα η φωνή του αεσιματιστού και τα δέκα όπλα που την σκοπεύαν έτοιμα, έρούσαν. . .

Μια μικρή ράμνη, μιά μικρή θρονή. Σχέχονα η νεα, έκαμε ένα όμμα πίσω οά να γλιστρήσε, οά όπματα προστά, οά γάπαρεν πόδα. Τέντωσε τα χείρα, οά νάθελε να κρατήση τα βόλια. Μά ήταν άργά. . . Το κεφάλι της, έγειρε σαν κομμένο, το κορμί της κωμίστηκε σά τήσο κα' έπεσε μπουκνιμτα μέσ' στις καλαμποκιές. . . Εκείνη την ώρα μού φάνηκε, πως τέλειωσε το μαρτύριο μιάς Άγίας. Και η έσοτα χειόμενες καλαμποκιές μού φάνηκαν άκόμα σαν άμετρητες λαμπαδες, με φλόγες άναμμένες. Φύσηξε ύστερα και ο Όλημπος κα όλες η καλαμποκιές έγειραν τα κεφάλια τους και πορεδούσαν σ' ένα άπέραντο και παρτεταμένο θόηνο. . .

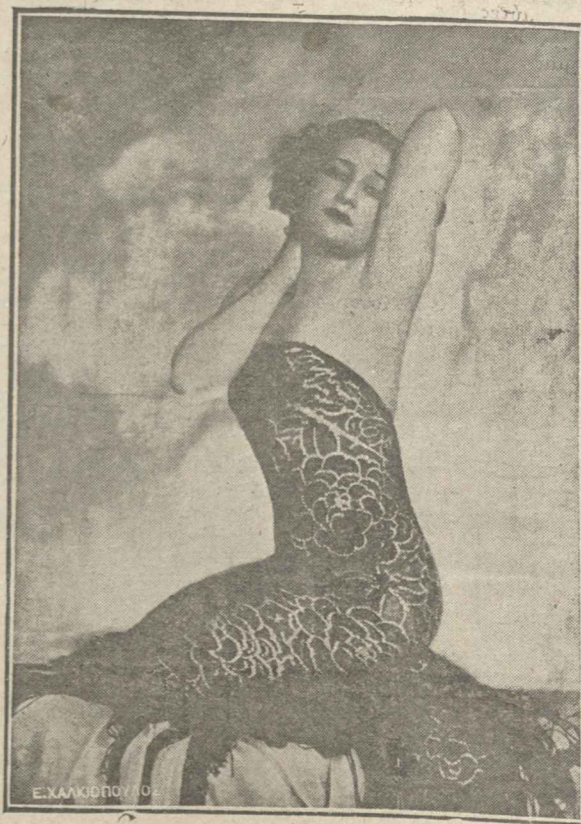
ΜΗΤΣΟΣ ΚΑΠΟΛΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

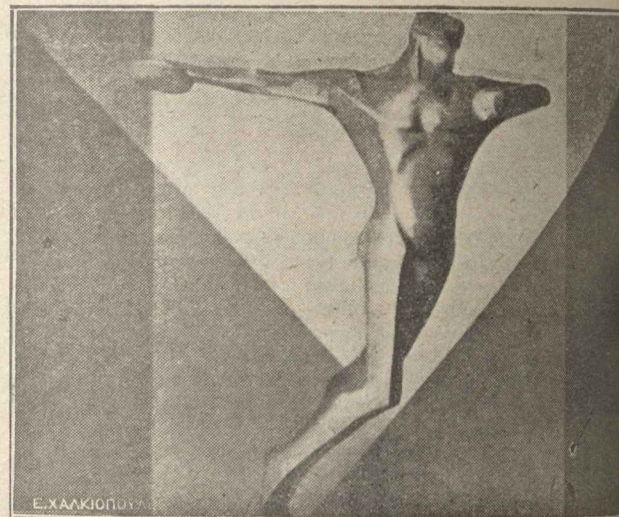

Η Μις... Άθλητισμός.

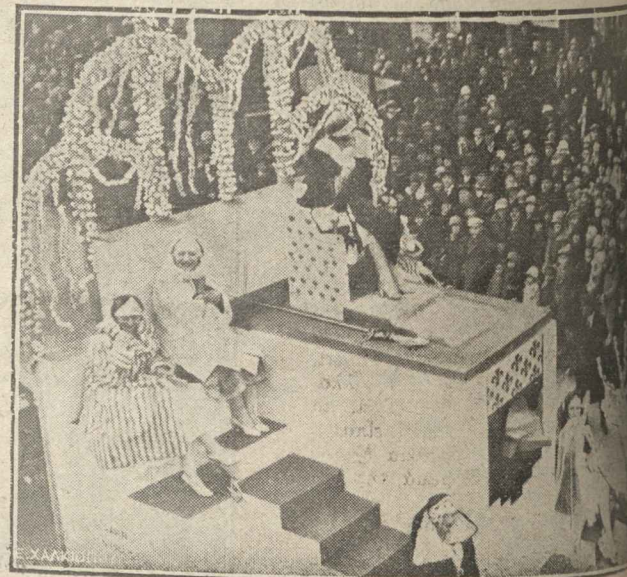
Η δίσ Λίλιαν Μοριάρτυ από την Βοστώνη η οποία έξελεγμένη μεταξύ των εκλεκτών των 48 αμερικανικών πολιτειών ως η ωραιότερα αθλήτρια των Ηνωμένων Πολιτειών. Το θελκτικό αυτό κορίτσι είναι άριστη τεννίστρια, άριστη ιππεύτρια και άριστη αεροπόρος! Η ελληνόδικος επιτροπή αποτελείτο από τον Τζόν Μπάρεντσορ υιόν του κινηματογραφικού αστέρα, τον Κορνήλιο Βανδερμπίλτ, υιόν του αμερικανού δισκατομυριούχου και τον Σκωτ Φίτζεράλντ, αμερικανόν τεχνικό.

Η νεαρά αιδώς Σέλλα Σιλβάνι θριμβεύει κυριολεκτικώς σήμερα στην Ρώμη με τα πιθητικά λείκα τραγούδια της Ιταλίας, της περίφημης Ιταλικής καντσόνετες.

Ένας αμερικανός γλύπτης κατασκεύασε τον ανώτερο... Αν συγκρίνουμε το έργο αυτό της μοντέρνας τέχνης με το ερφημο δισκοβόλο του Μύρωνα, θα ίδωμεν ότι δεν είναι κατώτερον ούτε εις κίνησιν, ούτε εις αδρότητα των γυμνασίων του Πανεπιστημίου του Κάνσας των Ηνωμένων Πολιτειών συνέπληξαν ένα «Σύνδεσμον της Πυγμής». Όλα τα μέλη άποχευατικώς εις την... πυγμαχίαν και την ξιφασίαν! Έ είκων μας παριστά μιάν ομάδα ξιφομάχων.

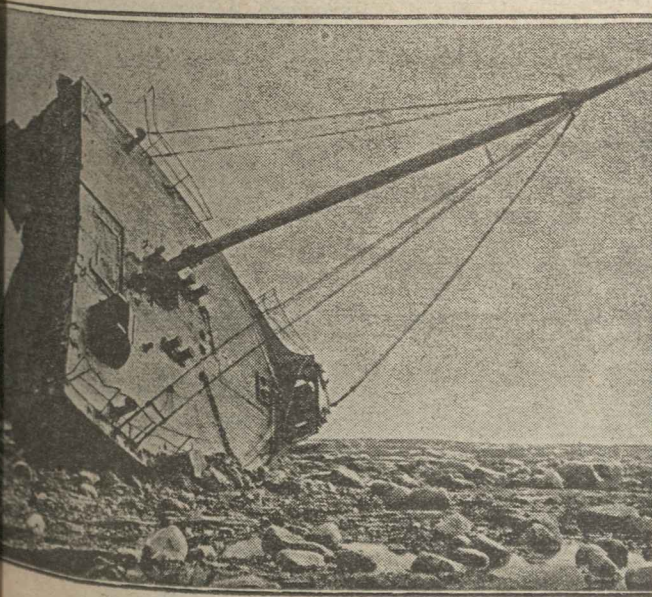

Το άρμα της βασιλείας των βασιλισσών κατά την ημέρα της Αποκριάς στο Παρίσι. Η βασίλισσα της «όπηνόου» της, καθισμένη στον έφημερο θρόνον της αι «Κυρία των τιμών», δηλ. αι επιλογούσαι.

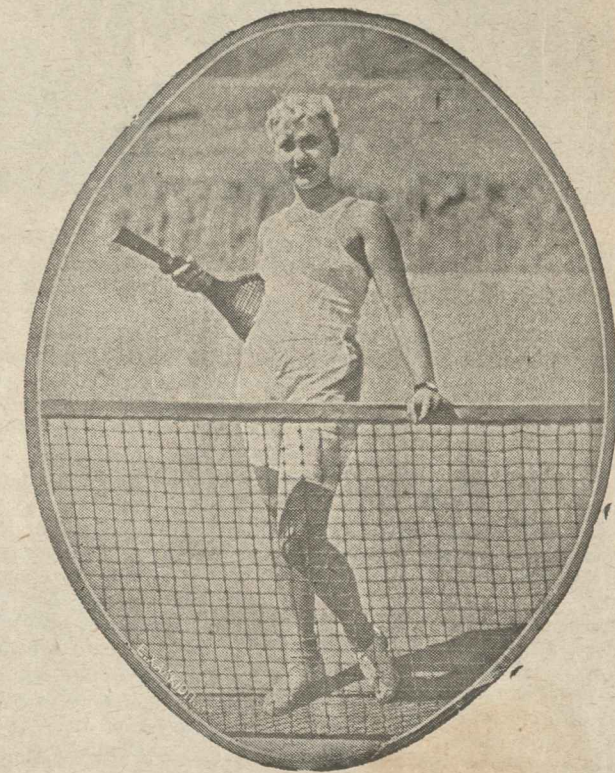
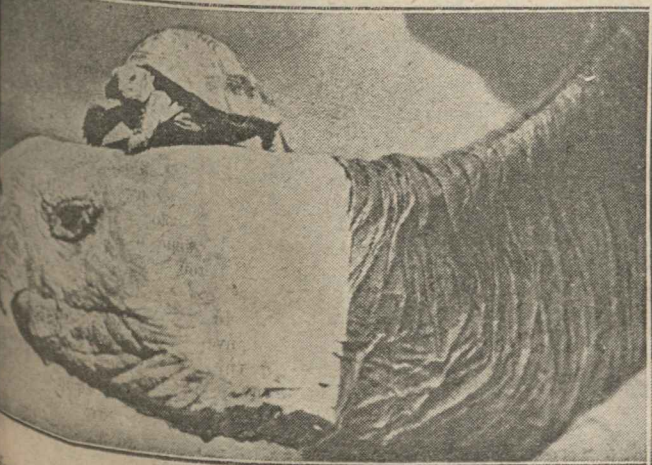

Ο περίφημος μαθηματικός Αϊνστάϊν αφιερώνει τας ώρας της σχολής του στο αγαπημένο του βιολί.

Η γόησσα της δόξης... Η μικρότερα χελώνη του Ζωολογικού... Η Νέας Υόρκης έπάνω στο κεφάλι της μεγαλειέρας... Η μικρότερη χελώνη του Ζωολογικού... Η Νέας Υόρκης έπάνω στο κεφάλι της μεγαλειέρας... Η μικρότερη χελώνη του Ζωολογικού... Η Νέας Υόρκης έπάνω στο κεφάλι της μεγαλειέρας...

Ένα δόμα του έφτερινού χειμῶνος. Η έμπούκλιοι «Μοναίμ» έξώκειλε εις το Μονμάουθ της... Η έμπούκλιοι «Μοναίμ» έξώκειλε εις το Μονμάουθ της... Η έμπούκλιοι «Μοναίμ» έξώκειλε εις το Μονμάουθ της...

Η ωραία Κολέττ Μέρτον, μία από της λαμπρότερες καλλιτέχνιδες της Παρομένοντ, είναι και δεινή τεννίστρια. Τελευταίως διέπρεψε εις τούς αγῶνας του πρωταθλήματος τέννις στο Χόλλυγουντ.

Μία τελευταία φωτογραφία της Τζάνκε Λάφ. Έμφανισθείσα κατ' αρχάς στο θέατρο, επέστρεψε δέ απηλπισμένη ο. ην πατρίδα της τον Καναδά, διαν την άνεκαλυνεν ένας διανοστής της Μέτρο-Γκόλν-τονίν. Τώρα είναι ένας από τούς μεγαλειέτους αστέρας του Χόλλυγουντ.

Ο τάφος του 'Αμλετ, του περιφημού ήρωος του Σαίξπηρ, εύρισκεται εις την Δανίαν, όπου κατά τον 'Αγγλον δραματικόν Εξισο και απέθανε ο δνειροπόλος και τραγικός ποιητής.

Ο τάφος αυτός έχει και ένα άγαλμα, το όποιον παριστάνει τον 'Αμλετ με την πριγκιπικήν στολήν του, με το ξίφος του και τον θρυλικόν σκούφο του.

Καθημερινώς ο τάφος αυτός πλημμυρίζεται από άνθη τα οποία φέρουν εκεί απ' όλον τον κόσμον αι πάσης φυλής και εθνικότητος λάτρες του περιπατούντος Σαίξπηρειού ήρωος.

Αν πιστεύομεν μίαν στατιστικήν, την όποιαν έχομεν απ' όγει μας, ο αριθμός των φονευομένων κατ' έτος από άγρια θηρία εις τας 'Ινδίας, είναι τεράστιος.

Μόνον αι τίγρεις κατασπαράζουν εις έν έτος 5000 άτομα, και οι λύκοι 2000. Παράδειξος οι λέοντες δέν έφόνευσαν παρά μόνον 2 ύπαγνεϊς.

Υπάρχουν ψάρια που αναρριζώνται! Ένα ψάρι, το σκαλι λεγομενον, μπορεί ν' αναρριχηθι μεχρις ύψους 2 μετρων. Ένα άλλο εις ψάρι των 'Ινδιων, ονομαζομενον ανημπατ, ζει επί των φυλλων των υαλασιων φυτων.

Οι 'Αμερικανοι είναι ως γνωστόν άνθρωποι που λατρεύουν και οικονομοι. Αν αμφισβηλήται περί τούτου, οιασάοτε τα κατωι για να πισθώτε: 'Αι επιτροπή οια των μασιμων του 'Αμερικανικου σιγατου, είχε να εκλεξή μεταξο οιαφορων υφιστάτων προφορισμενων οια την κατασκευην οτρατιωτικων περισκελιδων, μιν αιοφασισμ, λοιπον, ηθελες πρωτον να εξακριωσθι ποσες φορες ένας ανθρωπος, φυγων περισκελιου εκ καλου υφισματος, μπορεί να καθισθι εως οτου φθείρει την περισκελιου του.

Έγιναν ακολούθως πλείστα σχετικα πειράματα, οια των οποιων εξηκριώθη ότι ένα παντελον απο γερο υφασμα επιτρέπει στον κατοχον του να καθισθι νηουν φυρες, και τοις μόνον αρχίζει να τριυεται.

Εις τας 'Ινδίας, οι δεσμοι του γάμου, όταν αρχίσουν να γίνονται δυσόστατοι, διαλύονται κατά τον απλούτερον τρόπον:

Το άνορθυνον, που απεφασισε να χωρίσθι, πηγαίνει εις τον μπακάλην και αγοράζει ένα ζευγάρι λαμπάδες του ίδιου μεγέθους, τας όποιας τοποθετεί επί του εδάφους και κατοικιν τας άνανει ταυτοχρόνως.

Η μία από τις δύο λαμπάδες παριστάνει την γυναίκα και η άλλη τον άνδρα.

Το άνορθυνον έπειτα παρακολουθεί έναν γυνίως την καδιν των δύο λαμπάδων, διότι το έθιμον άπαιτεί όπως εκείνος του οποίου η λαμπάδα καεί πρώτη, σφείλει αμέσως να φύγη από το σπίτι.

Η λάμψης της δευτέρας λαμπάδος και άν διαρκέσθι και έν έστω δευτερόλεπτον μόνον επί πλέον, δίδει το δικαίωμα εις τον έτερον των συζύγων να κρατήσθι το σπίτι ως μόνος ιδιοκτήτης.

Εις το Λος-Αντζελες ένας άμερικανός ιμπερασάριος έθωλε εις ένα άμάξι μίαν τίγριν και έξεφην εις το άμάξι αυτό ένα λέοντα, ο όποιος σήρξε την τίγριν και την θγάει περίπατον.

Η τίγρις είναι κατενθουσιασμένη με την άκατον και μεγαλοπρεπή αυτήν έξοδόν της εις τον περίπατον, αντίθετος προς τον λέοντα, ο όποιος φανίνεται τρομερά ένοχλημένος διά την κατάσταση εις την όποιαν περιήχθη, κατάστασιν ταπεινού ύποζυγιου.

Εις το Τόκιο έγινε τελευταίως μία παρέλασις στρατιωτική με κοστούμια και όπλα των 11ου αιώνος. Οι στρατιώται και οι άρχηγοι των ήσαν τόσοι τρομεροί την όψιν και θέαν, ώστε οι παριστάμενοι άπεχώρισαν από της λήξεως της παρέλασεως αυτής.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τα αποτελέσματα της Β' σειράς του διαγωνισμού υπήξαν καταληκτικά: όλοι ζητούν όχι μόνον περισσότερα βιβλία του Μαρτίου, αλλά και του Φεβρουαρίου. Η άποστολή όλων έξωκοινοθεί, θα περατωθι δέ έντός της έβδομης. 'Ας έχομεν υπ' όψιν των οι αναγνώται μας και τούτο: διά να αποφυγώμεν άπολειαν εις το ταχυδρομειον, τα βιβλία των ζητώντων δυο η τρια τομείδια, στέλλονται ένα-ένα.

Ευχαριστούμεν και πάλιν θερμώς όλους όσοι είχαν την καλωσύνην να μας γράφουν τόσα καλά λόγια διά την προσπάθειαν μας αυτήν.

Σ. Κρομμυδοπούλου, Καβάλλα. Έχετε άδικο να παρατηρήσθι. Δέν μας είχατε γράψει οί-ευθυνσιν, και δέν μπορούσαμε να σας στείλωμε τα βιβλία. 'Όρα πάλιν εξεχάσατε τα γραμματιστήρια. — Β. Αναστασιδην, Χαλκίδα. Εμιασάτε δρ. 100 ο' ετησιαν συνδρομήν. — Α. Γκορδην, Λαυριον. Άλλα οί-οια, πλην των ιδιων μας εκδοσεων δέν έχομεν. — Γ. Μαρινάτου, Άργουστολιον. Μάς γράφετε ότι δέν σας απαντήσαμεν. Εις τι; — Μ. Σολωμού, Φ. Μαρτελιαν, Αι μεταφρασταις μας γίνονται απο δοκιμους ελληνας λογογράφους. Ευχαριστούμεν. — Μ. Α. Γ. Γουλαρην, Λιον, Γ. Περαιτοην, Φλώριναν, Β. Λατσοουαν, Λαμειαν, Α. Α. Μαρκαντωνάτου, Πειραια. Ευχαριστούμεν θερμότητα. — Α. Κυριακοπουλον, ένταυθα, Β. Βικτωράτον, Πάτρας, 11ος το παρον είναι δυσκοιαν. Ευχαριστούμεν. — Γ. Λαμπρινούπουλον, Πύργον. Ελπίζομεν να γινή συντόμος. Ευχαριστούμεν. — Ν. Στεργιακη, Παράοισι Σικωνος. Έάν έχετε ταχυδρομειον, η 'Εβδομάς θα έρχεται τακτικωτάτα. — Γ. Βαλοαμίδην, Θεσσαλονικην. Δέν δημοσιευομεν. Ευχαριστούμεν. — Α. Νικολαίδη, Κερκυραν. Έστάλη. Έμιάσατε δρ. 2. — Ε. Μπουταν, Κέρκυραν, Ο. Δραγωνα, Καλάμας, Α. Λαζαρησιν, Έσθην, Β. Αναστασοπουλον, Κόρινθον, Α. Παπαδογιάννην, ένταυθα, Α. Παπαδάτον, Αηξουριον, Γ. Αγγελόπουλον, Θεσ/νικήν, Σ. Τσανετσαν, Μιστραν, Η. Σουρήν Πειραια, Φ. Ρουβιαν, Βολον, Γ. Δαδιν, Ιωάννινα, Σ. Νακιδου, Παληές Αγάπες εστάλησαν. — Γ. Βαφίαν, ένταυθα. Δυνασθε. — Θ. Άνωτάτον, Ν. Πατρίαν, Μαρκαντωνάτον, ένταυθα. Ευχαριστούμεν θερμώς. — Β. Τριχάν, Πάτρας, Δυστυχώς δέν έχομεν. — Γ. Φουσσραν, ένταυθα. Υπάρχουν τεχνικα δυσκοιαι. Ευχαριστούμεν. — Α. Καράλη, Χαλκίδα. Δυνασθε.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Απαντώντες εις πλείστους αναγνώτας μας οι όποιοι διαρκώς μάς έρωτούν σχετικώς, τούς πληροφορούμεν:

Υπάρχουν εις τα γραφεία μας όλοι οι παλαιοι αριθμοι της 'Εβδομάδος, τιμώμενοι δρ. 2 έκαστος. Όσοι θέλουν, άς μάς γράφουν τους ελλειπόντας αριθμους, εσωκλείοντες δι' έκαστον αριθμόν δρ. 2. — (εις γραμματιστήρια, η εις χαρτονομισμα) διά να τούς στείλωμεν, ελευθέρους ταχυδρομικών τελών.

Ο πρώτος τόμος της 'Εβδομάδος (δρ. 1 — 52) τιμάται δρ. 100. — Δεμένος δρ. 150. — Εις το διβλιοδετειον μας δένομεν τον α' τόμον άντι δρ. 50.

Τα χρηματικά έμβάσματα απευθύνονται προς τον διαχειριστήν μας κ. Κ. Συριανούδη.

Η αΠάλρες 'Αγάπες του κ. Ντόλη Νίχτα τιμώνται δρ. 15 διά τούς αναγνώστας μας, ελευθέρως ταχυδρομικών τελών. Γράφατε μάς πριν εξαντληθών τα τελευταία αντίτυπα.

Κρατήσετε δελτία της Γ' σειράς διά τον τόμον του 'Απριλίου

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ:

ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ

Γ' ΑΠΡ. ΣΕΙΡΑ Γ ΑΡ. 3

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΑΛ. ΦΑΡΜΑΚΟΝ
ανθεραπεύει την
αν Κυστίτιδα και
αν Κυστίτιδα και
αν Κυστίτιδα και

ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΕΞΟΔΑ

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

CRÈME SIMON

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ κατά της Συφυλίδος. Έγκεκριμένον παρὰ του συνεδρίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρι. Αντιπρόσωποι Υιοι Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ'α Πειραιά. Έπιστημονικαί οδηγ. Συφυλιδολόγος κ. Φωτίφ Μοσχούλα Άθήναι. Σωκράτους 36, επίσης και εις το Ίατρείον οδός Χαριλάου Τρικούπη 14.

Είμαι ένθουσιασμένη με την ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

Έχω πάντοτε βελούδινο δέρμα διότι κάμνω έλαφράν επάλειψιν με

ΧΙΟΝΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

την μόνην άβλαβή Κρέμαν Καλλονής έγκεκριμένην παρὰ του άνωτάτου ύγειονομικού συμβουλίου του Κράτους.

Η όδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους όδόντας, τα ούλα, δλόκληρον το στόμα. Δοκιμάσατέ την και θά αθανήτε καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος επί ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Έφθασε το νέον Γερμανικόν φάρμακον

URODOL

κατά των ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΙΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

V. S. O. P.

Έγινάμσα τό Κονιακ, απ' την στιγμήν που δοκίμασα

ΒΟΤΡΥΣ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά της εβδομάδος Ο ΚΛΑΠΕΙΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ!..

Ὁ Ροβέρτος Μαμαντζέκας ἦτο δικηγόρος περισπούδαστος καὶ ποιητὴς ρωμαντικός. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀσχολίαι τῆς μιᾶς ιδιότητός του οὐδόλως παρημποδίζον τῆς ἐτέρας τὰς ἀσχολίας, διότι ὁ Ροβέρτος Μαμαντζέκας, νέος πρὸ παντός σώφρων, ἐφρόντιζε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν Μοῦσαν ὅταν συνειρρίσκετο μὲ τὴν Θέμιδα, ἐγκαταλείπων τὴν δευτέραν ταύτην εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου ὅταν ἡ χορδὴ τῆς ἐμπνεύσεως τὸ ἐπέβαλε.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα καὶ ὄχι ἄλλως, ὅτε μίαν ἡμέραν ὁ Ροβέρτος ἔλαβε ταυτοχρόνως δύο παραγγελίας: τὴν πρώτην ἐπὶ ἑνα θεῖον του διὰ τὴν σύνταξιν ἡγνύσεως ἐπὶ ὀγκλοπῇ, τὴν δευτέραν ἀπὸ ἑνα φίλου του διὰ τὴν συγγραφὴν ἐρωτικοῦ ποιήματος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ροβέρτος ἦτο καὶ καλὸς ἀνεψιὸς καὶ καλὸς φίλος, ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἤρχισε γράφον:

Μήνυσις Π. Μουρμούρη
ποῦ τοῦκλεψεν ὁ Σούρσουλας
ὁ Τάσος τὸ γαῖδουρι!
Τὴν νύκτα ὅταν δώδεκα
ἐσήμενεν ἡ ὥρα
καὶ ἐκοιμάτο νήδυμον
ὀλόκληρος ἡ χώρα
ἐμδῆκε ὁ μηνυόμενος
κρυφὰ εἰς τὸ ἀχούρι μου
καὶ μοῦκλεψεν ὁ ἀθλιός
τὸ γκρίζο τὸ γαῖδουρι μου...
Προτείνω δὲ ὡς μάρτυρας
τὸν Γκίκα καὶ τὸν Παῦλο
ποῦ εἶδαν, τὸ γαῖδουρι μου
νὰ πέρνῃ ἀπὸ τὸν σταῦλο...

Ἀμέσως δὲ κατόπιν, λαβὼν ἕτερον φύλλον χάρτου ἔγραψε:

Ὁραία δέσποινά μου
ἀστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ
μοῦ πῆρες ὅλο μου τὸ νοῦ
μαζὶ μὲ τὴν καρδιά μου.
Ὡς ναύτης σ' ἀτενίζω
εἰς νεφελώδη οὐρανὸν
ὠραῖον ἀστρον φαεινὸν
καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζω.
Ὁδήγει μὲ τὸ φῶς Σου
τὸν ποθητὸν σου ἐραστὴν
εἰς τὴν Ἑδὴν τὴν ἀγαστὴν
τοῦ θεοῦ Ἐρωτός Σου!...

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος ἐσύγχυσε τοὺς φακέλλους καὶ οὕτω ἐκπληκτός μιᾷ ἀδρά ὑπαρξίς ἔλαβεν ἀντὶ στίχων ἐρωτικῶν τὴν ἡγνύσιν Π. Μουρμούρη, ποῦ τοῦκλεψεν ὁ Σούρσουλας ὁ Τάσος τὸ γαῖδουρι... ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἐπιχειρήσας νὰ ἀναγνώσῃ ἀπὸ τῆς ἑδρας μίαν μήνυσιν ἀπήγγειλεν ἀκουσίως ἀλλὰ μετὰ στόμφου τὴν Ἑδὴν τὴν ἀγαστὴν καὶ τὸν ἐραστὴν καὶ τὸ ἀστρον τὸ φαεινὸν!

Τόση ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τοῦ Ροβέρτου κατακραυγὴ τοῦ τε θεοῦ καὶ φίλης, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἐγκαταλείψας καὶ ποίησιν καὶ δικηγορίαν, ἤνοιξε ποδηλατάδικον.

Μυθιστόρημα ποῦ ἐπύχην θ' ἀφίσῃ:

Η ΟΡΑΙΑ ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!..

Ὅταν κατῆλθε ἡ Μίς Ἑλλάς
Κ' οἱ ἄλλοι ἀπ' τὸν συμφόν,
Ὁ Κλεμανσὸ τρακίστηκε
Νὰ τὴν χειροφίλησῃ.
Ἀλλὰ ἐκεῖνη τάχασε
Ἀπ' τὸν συναγεμὸν
Ποῦ εἶχε χρόνια ἀμέτρητα
Νὰ γίνῃ στὸ Παρίσι:
Ὁ τίς Ἑλλάδος προσβετῆς
Με ὅλη τὴν Πρεσβεΐα,
Κ' ἡ παρουσία οὐσίσομος
Ἦλθε ἡ Ἑλληνική,
Μ' ἑνα μεγάλο λάβαρον

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΑ

Παίξαμε πόκερ τέτ-α-τέτ,
κι' ἐπαιζα πειὸ καλά,
μπλόφα στὴν μπλόφα σουκানা
καὶ ὅλες στὴς περνούσα,
σὲ κτύπαγα ἀλύπητα
καὶ ἔχανες πολλὰ,
ἀπὸ τὴ φούρκα ἔσκαγες
κι' ἀπὸ καρδιά γελοῦσα:

Μὰ ὅλα ὅσα κέρδιζα,
στὴν ὑστερὴν συνάντησι
μ' ἔχανες, μὲ μιὰ μπλόφα σου
μονάχη, νὰ τὰ χάσω:
— Ρέστα!... μοῦ εἶπες σοβαρὰ
κι' ἐπρόσμενες ἀπάντησι.
τῶξερὰ πὼς μπλοφάριζες
μὰ τί νὰ κάνω;... Πᾶσσο!...

Ἔλα νὰ ξαναπαίξωμε
ἂν θές καμμιὰ φορὰ,
ὅταν ἐγὼ σὲ προσκαλῶ
μὴν ἀρνηθῆς ποτέ σου
γιατί, μικρὴ μου, ἐπόθησα,
στὸ λέω καθαρά,
ἔστω καὶ μὲ ζημία μου
νὰ βλέπω τὸ καρρέ σου!

ΑΣΣΟΣ

— Τόσο σὰς ἀγαπῶ δεσποινίς, ποῦ θὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα ἑνα μέρος ποῦ δὲν πεθαίνουν ποτέ οἱ ἄνθρωποι, νὰ πάμε ἐκεῖ νὰ τελειώσωμε τῆς ἡμέρας μας!...

Καὶ μιὰ μικρὴ φοβία
Γιὰ νὰ μὴ λείπῃ φαίνεται
Καὶ λίγη μουσική.
Ὁ ντὲ Βαλλέφ, δογανατῆς
Ἀγώνων Καλλόνων,
Ἦλθε μὲ τὸ ἡμίσηλο
Κ' ἠρξάτο προσφωνῶν:
Ὡς εὐπαρεσβίτης, Μίς Ἑλλάς,
Ὅλο δρόμῳ καὶ χάρι,
Ποῦ ἔχεις τὸν ἥλιο πρόσωπο,
Τὸ μέτωπο, φεγγάρι,
Κι' αὐτὴ τοῦ λέει παρευθὺς
Εἰς γαλλικὴν κουτσά-στοβά:
— Μεσαί, Μεσαί... κομμὴν σὰ δά;
Τότε δὴ τότε σύγχυσε
Καταβυσμὸς καὶ σάλος:
Οἱ Παριζιάνοι ἀκούσαντες

Ἀθηναϊκὴ

ΗΡΩ Τ.

Ἀπὸ ἀπόψεως κοσμικῆς τὸ νοῦν τρα! Ἀπὸ ἀπόψεως κομφορτοῦ, Ἀπὸ ἀπόψεως αισθηματικῆς, ἂ!... ὅλα!... Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰναι ρὲς ὡς τώρα ζωντοχήρα καὶ... ἔχει

Ξοδεύει ἀλύπητα γιὰ λοῦσα, καὶ ἐν ὑπόδειγμα τῆς κομφορτοῦ στοῦς ἑστέρ, στοῦ Ὁρφανίδη καὶ στὰ νύχτα. Εἶναι κοινὸν μυστικὸν ὅτι θέλει διαμαρτυροῦνται ἡμερησίως!...—γιὰ χόρμα

Ἐνα ὀλόκληρο σύνταγμα εἶναι ἡ τῶν θαυμαστῶν τῆς. Ἐχει ἀρχὴ καὶ δυνάμειαν πρὸς τὴν δύναμιν αὐτῆς ζωντοχήρα; Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν στενύω, μολονότι ὅπως λέγουσιν αἱ κατασαι λυπῆται ποῦ τὰ μαλλιά τῆς δὲν κατασάρ!...

Οἱ εἰδότες ἐννοοῦν.

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ ΟΣΟΥΣ Η ΣΕΛΙΣ ΧΩΡΕΙ

Προχθὲς μαστίχα προλὸν ἐστὴς Μέλπως τῆς μαμή. Οἱ κεκλημένοι λιγοστοί

—οἱ πιδὸ γνωστοὶ στὴν πιάστ—μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ εἴμαστ' ἐμεῖς κι' ἐμεῖς, ποῦ τὴν κοιλιὰ μας κάναμε

ἀπ' τὸ φαί, τὰράτσα!... Ἡ Φρόσω τοῦ μπαλωματῆ κι' ἡ κόρη τῆς ἡ Κάκια

φοροῦσαν φοῦστες μπλε—ποῦ μὲ ξύλινα προκάκια... Τοῦ Παναγιῆ τοῦ σιδερέ

ἡ κόρη ἤρθε μόνη ἄϊατ' ἤξε, εἶπε, ὁ μπαμπὰς δουλειὰ εἰς τὸ ἀμμόνι...

Ὁ γυνὴς τῆς Μέλπως εἶπε γιατί ἦταν φυλαχὲ, τὸν εἶχαν πιάσει μὲ χάσις

στοῦ Τζίβα, τῆς προάλλες... Ἦταν προσέτι καὶ ἡ τρεῖς ἡ κόρες τοῦ Φακῆ,

ἡ μιὰ μὲ ἄσπρο σαπουνὶ καὶ μὲ λαδιὰ ἡ ἄλλες. Τὸ Κατινάκι τῆς κουφῆς

φοροῦσε γούνα ἀπὸ δίχον, καὶ ἀπὸ κάτω ἐφόραγε μονάχα μιὰ κομπιναιζόν.

Ἡ δὲ Μανιώ τοῦ Βλάση μιὰ τουαλέττα μὲ λυγδιὰς θαρρῶ, ἀπὸ κατράμι.

Περὶ τὰ ἐξημερώματα τοῦ Παναγιῆ ἡ κόρη τραγουδῆσε περίφημα

τὸ ἄσμα τοῦ Μποχωρη κι' ἡ Φρόσω, ὅταν φύγαν, κι' ἡ κόρη τῆς ἡ Κάκια

ἐπῆραν γιὰ... ἀνάμνησι χοροῦ, δυὸ κουταλάκια!

Ἐνας πανταχοῦ παρὰ μέγας οἶλος τῶν γυναικῶν

Χειροκροτοῦν ἐξάλλως. Κι' ὁ ντὲ Βαλλέφ ἀπ' τὴν χορὴ

Ποῦ νοιώθει αὐτὴ τὴν μαρτυροῦναι τὸ κομπιτοῦρι του Καὶ οἶχνει στὸν ἀέρα!

Ἐ. Ὁ Λοῦδ Τζωφὲς τὴν ἐρωτᾷ Μετὰ στοργῆς ἀφάτου

Ἀν θέλῃ αυτοκίνητο Ἡ τάνκς τοῦ περιπάτου;

Κι' ὁ Στρογγεμαν ποῦ ἦταν Κι' αὐτὸς μὲ τοὺς ἐν τέλει

Τῆς δίνει ἑνα Ζέπελιν Νὰ καβαλλῇ σὰν δέλη. Τὴν συνέχεια ὁφείλει

Νὰ τὴν γράφω στ' ἄλλο